

FENYŐRIGÓ-REMÉNY

jel, kép

PINTÉR LAJOS

Nézem a január végi kertet, és nem tudom, hogy telet vagy tavaszt jövendöl-e. A barkák selymüket kitakarták, ők tavaszt ígérnek. A fenyőrigók pedig nagy csapatokban lepték el a kertet, ők telet.

Egész évben hallom a verebek csi-csi-csi énekét, a verébkórus pyrrichiusait. Ők csipognak, csevegnek, nem énekesek. A vadgalamb viszont énekel, nem tudom, mit gondol, fújja begyéből a tavaszt, pedig körül még mindent hó takar. Mit gondol, mit akar? Az ő metruma számomra ti-tá-titi: paeon.

S a többiét: a feketerigó-csettegetést, sárgarigó-trillát ki tudná kottázni? Ahhoz már kodályi fül kellene, az ezredvég vércsevisítéséhez pedig az ezredelő saskeselyű vijjogásához bartóki fül.

Én örülök, hogy e január végi reggel zajaiból, zörejeiből néhány hangot választhatok. Verébét, vadgalambét, rigóét. S a reggel jel- és képzőnéből néhányat. A mai reggel élményei közül (ugye, milyen kedves a szó, hogy élmény, hogy az ember él), a mai reggel élményei közül legszebb, hogy megjöttek csapatostul a fenyőrigók.

Pedig ők nagy telet jelentenek. Északibb lakóhelyükről a legnagyobb téiben szoktak hozzánk költözni. Minden évben egy-két nap látom e madarakat. Óriás csapatban járnak, szinte befeketítik az eget, az ember először varjakra gondol, de később mégis kiválasztja a téli kert formái közül a kecses fenyőrigó-alakzatukat.

Honnan jönnek ilyenkor? Skandinávia fenyőerdőiből? Vagy csak étükük fogytán közeli borókásokból? Előbb a magas fák legfelső ágait

lepik el. A nyárfa úgy fest, mintha égő gyertyacsonk lenne. Égbe törő törzse a láng, ágvégein ülő feketéllő rigói a füst.

– Megjöttek a fenyőrigók! – a fiaimnak is jelentem. Előbb a házunk egyik oldalára szállnak, majd az autózúgástól megriadva átröppennek a szemközti oldalra. Felröppennek ijedten, de visszaszállnak. Tudom, a madárberkenye termését keresik.

Szépen fejlődő madárberkenyéink vannak: madáretetők. A berkenye piros bogyóit ütik éles csőrükkel a rigók. Utána, látom, olajbogyóbokrainkra is rátalálnak. Most meg éppen a lehullott olajbogyók után kapirgálnak a kert havában, sarában, avarjában.

Figyelő szem kell, hogy ne tévesszük őket össze állandó madarainkkal, a feketerigókkal. A feketerigók tényleg feketék, s bátrabb, kézközeliőbb barátaink, ők már egész évben itt vannak velünk városainkban.

A sárgarigók pedig távol. A sárgarigó ritka énekét ajándékuul kaphatjuk csak meg. Ritkán rikkant. De majd ritkán is csak a ritka jó időnkben.

Fölszállnak fenyőrigóim, csapatuk szétesik, szétröppen, s újra összeáll. Figyelem a kerengésüket. Nem csak kerengésüket. Keveredésüket: most talán feketerigó és fenyőrigó és szőlőrigó együtt. Csak mikor a szárnyukat emelik, akkor láthatod, hogy mi melyik. A feketerigó szárnyát emelintvén is marad feketében, gyászol. A fenyőrigót elővillanó fehér szárnyoldaláról ismerem meg, a szőlőrigót narancsvörös szárnybéléséről. Nézem a január végi kertet, s nem tudom, hogy telet vagy tavaszt jövendölnek-e színei: a fekete, a fehér, a narancsvörös.

De azt hiszem, még van remény. Mégis remény. Fénykörremény. Árnykörremény. Fenyőrigó-remény. A feketerigó, örvös rigó, fenyőrigó, léprigó, szőlőrigó, vörös torkú rigó még nem hagytak magunkra teljesen betonkalitkáinkban társaink, a madarak.